

Ta vara på nuet

Det började som en helt vanlig dag. Jag skulle till jobbet och skulle således köra den vägen jag nu har kört i tre år; från bostaden i Västerås till arbetet i Skinnskatteberg. Bilen var packad med jobbväskan, matlåda och träningskläder. Som det planeringsfreak jag är, så var siktet inställt på att åka direkt till gymmet efter jobbet. Dagen till ära körde jag min mans stora amerikanare, en bil jag absolut inte vill fickparkera med. Jag kör hellre till bensinen tar slut än försöker fickparkera med den kolossen. Just den här dagen visste jag att jag skulle slippa fickparkera, så jag satte mig glatt vid ratten och påbörjade bilfärden de sex milen.

Det var värsta tänkbara väglag; 0 grader, slaskig snö och så pass halt att ingen på väg 66 körde mer än 70-80 km/h. Jag hade full kontroll tyckte jag. Trots halkan och snön så kändes det tryggt bakom ratten. Det här hade jag ju gjort så många gånger förut; kört till jobbet i skitväder och det hade ju alltid gått bra.

Jag hinner aldrig tänka. Jag hinner aldrig känna förrän jag fullständigt tappar kontrollen på bilen. Djupt in, någonstans i magtrakten är det stenhårt. Pulsen är skyhögt, prillan under läppen rinner. Bilen har fått toksladd och studsar in mot mittenracket (tack gode Gud för mittenracket, det kan ha räddat livet på fler än på mig den här dagen). Bilen är nu helt bortom min kontroll och snurrar runt; ned i diket, pang mot en sten och så studsar bilen upp på vägen igen. Och inom mig var det iskallt.

Jag tror jag höll andan. Jag tror att jag höll alla tankar och känslor långt borta. Grejer flög över hela bilen; hela min jobbväskas innehåll tömdes och blandades med träningsbyxor, CD-skivor och löpskor. Bilen ställde sig på snedden med två däck i diket och två på vägen. Pang! Bilen bakom hade försökt bromsa in, men på grund av halkan så smällde den in i min.

Plötsligt stod allt still. Det var som om alla ljud försvann. Det var då jag upptäckte att jag andades. Jag testade att andas några andetag till och det gick bra. Jag tittade på mina händer och de skakade. Jag började leta hysteriskt efter min mobil. ”Måste ringa min man, måste ringa min man”, var meningen som gick som ett mantra genom mitt huvud. Han och sonen befann sig 30 mil bort i Sälen. Mobilen låg i baksätet tillsammans med min omkullvälta matlåda. Jag öppnade försiktigt bildörren. Benen darrade när jag satte ned en fot i taget i snön. Bilen var totalkvaddad. Det var bildelar utspridda över hela vägen. Jag förstod omgående att jag var fysiskt oskadd. Har tränat hela mitt liv och har ett förflutet som personlig tränare, så jag kan min kropp och är väl medveten om hur det känns när något är på tok. Inget var på tok. Bilen var så kvaddad att det skulle bli raka vägen till skroten. Jag gick ur bilen fullständigt oskadd iklädd en tunn dunjacka, prästskjorta, mina nya Desigualjeans och mina skyhöga klackar. Jag var verkligen inte klädd för att stå där med en totalmosad bil på väg 66 en ruggig januaridag 2013.

Ingen i den andra bilen skadades heller, men även den bilen fick rejäla skador.

Människorna som kom till vår hjälp var alla fantastiska och mötte oss med stor värme och empati; poliser, ambulanssjukvårdare, bärgningspersonalen. Sänder alla dessa ett stort varmt tack för deras genuina medmänsklighet! En av dem sa till mig: ”Du, du måste ha haft änglavakt. Det där kunde ha gått riktigt illa med tanke på vilken sladd du fick. Din bil snurrade runt och du har inte en skråma.”

Känslorna kom ifatt mig när jag satt i polisbilen för att få eskort tillbaka till Västerås. Tårarna ville aldrig sluta rinna. Chock, oro och tacksamhet i en rörig gegga samtidigt som jag började frysa enda inne i mörket. En sådan där frusenhet som man hackar tänder av.

Det som starkast finns kvar nu efteråt är den oerhörda tacksamheten över att ingen av oss människor i de två bilarna skadades. En bil går att ersätta men det gör inte ett människoliv.

När man är med om en bilolycka så får man helt klart perspektiv på tillvaron. Plötsligt blir det väldigt klart vad som betyder något i livet. Hade min familj inte varit i Sälen när jag till slut kom hem den där dagen, så hade jag pussat och kramat dem tusentals gånger. Nu fick jag agera ut min kärlek och tacksamhet på våra två kattflickor istället. De undrade nog varför matte plötsligt gav dem både kattgodis och mjukmat samma kväll.

Ta inte livet och varandra för givet. Vi lever här och nu. Det är det enda vi vet. Nuet är det enda vi vet att vi har. Så ta vara på varje nu.

Heléne Leijon, präst i Skinnskatteberg med Hed och Gunnilbo församling

